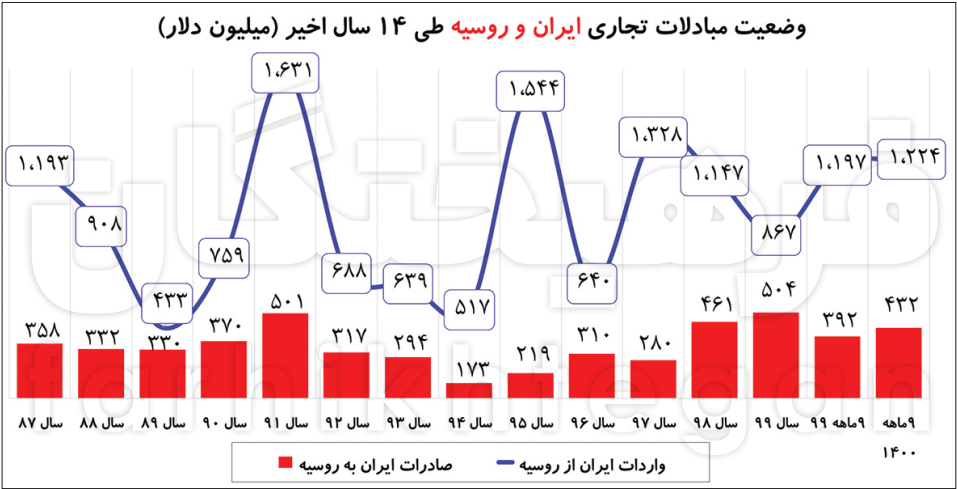

سفر رئیس جمهور به روسیه می تواند فرصت بزرگی برای اقتصاد ایران باشد

طراحی برای صادرات ۱۲ میلیارد دلاری

بازرگانان روسی به‌دنبال همکاری با ایران هستند: نفت‌وگاز، پتروشیمی، انرژی هسته‌ای، برق و زیرساخت‌های راه‌آهن.

توسعه تجارت تهران و مسکو پشت ۹ دیوار

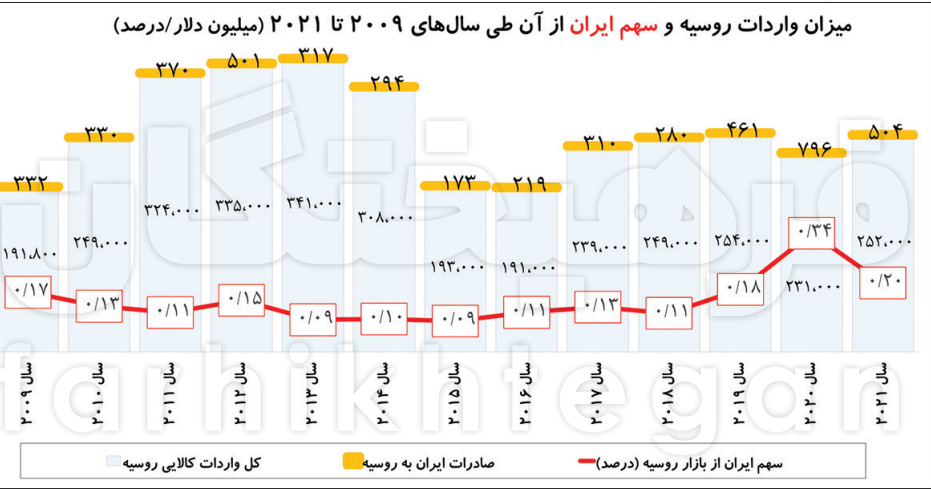
به‌رغم‌بسترهای توسعه‌تجارت ایران وروسیه‌در سه‌موردبخشی از مهم‌ترین موانعی را که ازطرف روس‌ها در همکاری با ایران وجود دارد، مرور می‌کنیم: ۱. تشکیل اتحادراهبردی جامع بین تهران و مسکو ممکن است به‌گفت‌وگوی روسیه بادیگران ازجمله رژیم صهیونیستی و کشورهای شورای همکاری خلیج‌فارس آسیب برساند و همین موضوع به محدودیت همکاری های اقتصادی دامن می‌زند. برای استفاده از فرصت‌های موجود، مسکوو تهران باید تعیین کنند که همکاری اقتصادی واقعی تا چه حد و در چه زمینه‌هایی امکان‌پذیر است، ۲. برخی پهنپوها در روابط ایران با اتحادیه اروپا، برای مسکو نگران‌کننده بوده و خواهد بود، به‌طوری‌که روس‌ها از آمادگی ایران برای تامین گاز اروپا دل خوشی ندارند، ۳. ایران در حال حاضر فاقد پشتیبانی مهندسی و فناوری و همچنین تجهیزاتی برای ارتقا و ساخت پالایشگاه‌های نفت و کارخانه‌های تولید گاز طبیعی مایع است و این درحالی است که روسیه نیز قادر به ارائه کمک و تامین تجهیزات و فناوری موردنیاز ایران نیست. این مساله که شکاف فناوری نام دارد، از جذب سرمایه‌گذاری ایران و همکاری اقتصادی به‌خصوص در بحث انرژی جلوگیری می‌کند.

در مقابل کشور مانیز موانعی برای توسعه تجارت با روسیه و افزایش صادرات به آن دارد که عبارتند از: ۱. به اعتقاد فعالان اتاق ایران و روسیه، کشور ما ظرفیت بیش از ۱۲ میلیارد دلاری برای صادرات به روسیه را دارد، اما ظرفیت‌های این حوزه شناسایی نشده است، ۲. درون و خارج از کشور یک نگاه نامتوازن و نامتناسبی بعدها در برخی رسانه‌ها، شبکه‌های اجتماعی و حتی محافل سیاسی کشور در ارتباط با همکاری ایران با روسیه وجود دارد. اگر می‌بینیم که سطح روابط اقتصادی مابا کشوری مثل روسیه با وجود ظرفیت‌های گسترده، از سطحی بالاتر نمی‌رود، شاید به‌خاطر این نوع نگاه نیز باشد، ۳. حمل‌ونقل ریلی کشور متناسب با نیازهای کشور توسعه نیافته و سهم راه‌آهن در جابه‌جایی کالا و کالاهای صنعتی بسیار ناچیز است. به‌طور کلی در حوزه زیرساخت‌های بندری، جاده‌ای و ریلی دچار ضعف مفرط هستیم، ۴. متأسفانه در ایران، نه تنها میزان و کیفیت بسته‌های تشویقی در مقام عمل، کارآمد و اهنگشا نیست، بلکه در مواردی همچون سودهای بالای تسهیلات بانکی (به‌عنوان مانعی بدبیهی و مبرهن در مسیر فعالیت صادرکنندگان، مسیر تحقق و حصول توسعه صادرات را دشوارتر کرده است، ۵. وجود ریزین‌ها برای تسهیل تجارت خارجی قطعاً لازم و ضروری است، اما مهم‌تر از آن، کیفیت حضور ریزین است. گفته می‌شود کشور ما هیچ‌وقت بیشتر از دو ریزین بازرگانی در روسیه نداشته و در این صورت نباید انتظار معجزه داشته باشیم، ۶. بانک اطلاعاتی که تمام اطلاعات اقتصادی در حوزه‌های مختلف ازجمله تولیدی، صادراتی، تجاری و صنایع معدنی را بتواند به‌تجار طرف مقابل ارائه کند، در کشور وجود ندارد. البته از ظرفیت‌های روسی هم تجار ما اطلاعات کافی ندارند و به همین دلیل در تجارت با این کشور نتوانسته‌ایم به اهداف مان دست یابیم.

کشور به روسیه بوده که نشان می‌دهد حتی اگر در مسائل سیاسی شریک خوبی با روسیه بوده باشیم، در بعد اقتصادی پایین‌تر از حد انتظار ظاهر شده‌ایم. روند صادراتی ایران به روسیه نیز موید همین نکته است؛ چراکه براساس نمودار صادرات ایران به روسیه از سال ۱۳۸۹ تا ۱۳۹۱ افزایش یافته و از ۳۳۰ میلیون دلار در سال ۱۳۸۹ به ۵۰۱ میلیون دلار در سال ۱۳۹۱ رسیده که دومین رکورد صادراتی به روسیه است، اما از سال ۱۳۹۱ به بعد روند صادرات ایران به روسیه به‌طور مرتب کاهش یافته و تنها در سال ۱۳۹۸ تقریباً ۶۵۰ میلیون دلار بوده است. هرچند بررسی آمار ۹ ماهه ۱۴۰۰ نشان از رشد اندک صادرات به روسیه درمقایسه با مدت مشابه در سال ۹۹ دارد، اما این رقم با توجه به همسایگی دو کشور و میزان واردات روس‌ها غیرقابل قبول است. پلی استرین، پسته، آلبالو، فلفل و هلو پنج قلمی است که عمده صادرات کشور به روسیه را در سال جاری تشکیل داده است. سیدابراهیم رئیسی، رئیس دولت سیزدهم در اولین سفر دوجانبه خود در مقام رئیس جمهور به دعوت ولادیمیر پوتین، رئیس جمهور روسیه به مسکو سفر می‌کند و براساس اعلام طرفین مهم‌ترین دستورکار سفر رئیسی به مسکو مساله اقتصاد و توسعه همکاری های اقتصادی و تجاری دو کشور است. از همین‌رو مرور فرصت‌های اقتصادی بین دو کشور، موانع موجود و پتانسیل های ایران خالی از لطف نخواهد بود.

دلایل نزدیکی اقتصادی دو کشور

همسایگی ایران و روسیه در قرون گذشته و مرزهای مشترک آبی ازطریق دریای خزر، تشابهات فرهنگی و اجتماعی، فرصت‌های نابی برای همکاری‌ها و مشارکت‌های اساسی به‌وجود آورده است که با بی‌توجهی به آنها در بهترین حالت می‌توان در توصیف روابط دو کشور از اصطلاح «همسویی» و نه «اتحاد» استفاده کرد. همسویی درواقع روابط محدودتر در حوزه‌های محدود آن‌هم با نوسانات و انقباض‌های بالا را توضیح می‌دهد و اتحاد از یک مشارکت استراتژیک و راهبردی خبر می‌دهد. ازمنظر سیاسی مسکو، تهران را «آخرین پایگاه‌های فتح‌نشده ازسوی آمریکا در خاورمیانه» می‌داند و رابطه سیاسی خود را بعد از بهار عربی (اواسط سال ۲۰۱۲) با ایران تقویت کرد. ازطرفی ما نیز می‌دانیم یکی از معدود کشورهایی که درمقابل سیاست‌های سلطه‌جویانه آمریکا به‌ویژه در خاورمیانه با ما هم‌نظر است، روسیه است. اینها روابط سیاسی را بهبود بخشیده، اما در اقتصاد تا به حال رویکرد جدی برای همکاری و مشارکت بلندمدت دیده نشده. البته در سال‌های اخیر به دو دلیل نزدیکی‌هایی دیده شده که باید فرصت‌ها را عملی کرد؛ اولاً، ایران به‌عنوان یک تولیدکننده محصولات کشاورزی، شیمیایی و صنعتی اهمیت روزافزونی برای روسیه دارد و محصولات ایران ممکن است تاحدی به جایگزینی برخی از محصولات اروپایی که روسیه تحت تحریم‌ها از واردات آنها منع شده است کمک کند. دوماً، تنش با غرب شرکت‌های روسی را وادار کرده که به‌دنبال فرصت‌های تجاری و سرمایه‌گذاری در آسیا ازجمله در کشور ایران باشند. چندین زمینه وجود دارد که

تجهیزات عکاسی و فیلمبرداری، فرآورده‌های عطرسازی و... از گروه‌های کلایی مهمی هستند که در لیست وارداتی روسیه وجود دارند، اما در حال حاضر دور از توان صادراتی ایران است. درمقابل ۸ گروه کالا در لیست صادرات ما قرار دارد، اما مقصد آن روسیه نبوده است. تجهیزات الکتریکی، میوه و آجیل، فولاد و آهن، لاستیک، مواد معدنی، کنش، محصولات لبنی، میلمان و تشک گروه کالاهایی هستند که ایران به‌رغم داشتن پتانسیل صادراتی، این کالاها را به روسیه صادره نکرده است. مجموع واردات روسیه از این گروه کالا درحدود ۵۰ میلیارد دلار بوده که ایران به‌رغم پتانسیل صادراتی آنها را به روسیه صادر نکرده است.

یک درصد از صادرات ایران به روسیه

براساس آخرین آمار گمرکی ایران در ۹ ماهه ۱۴۰۰ درحدود ۱/۲ درصد (۴۳۲ میلیون دلار) از صادرات ۳۵ میلیارد دلاری

عمره محصولات وارداتی روسیه طی سال ۲۰۲۰	
اقلام	میزان واردات (میلیارد دلار)
ماشین‌آلات و لوازم مکانیکی	۴۳،۱۳۳
تجهیزات الکتریکی و قطعات آنها	۳۰،۲۱۰
وسایل نقلیه و قطعات آنها	۱۸،۴۱۴
محصولات دارویی	۱۰،۸۰۷
پلاستیک و مصنوعات پلاستیکی	۹،۳۳۸
کالاهای متفرقه	۹،۰۷۴
تجهیزات عکاسی، فیلمبرداری (عمومی و پزشکی)	۸،۱۱۰
محصولات فولادی و آهنی	۵،۶۲۷
میوه و آجیل	۵،۱۸۹
مواد شیمیایی آلی	۴،۵۷۲
پوشاک	۳،۸۶۶
فولاد و آهن	۳،۷۲۷
لاستیک	۳،۶۱۶
مواد معدنی	۳،۴۷۴
ترکیبات شیمیایی آلی	۳،۰۷۰
لوازم جانبی پوشاک	۳،۰۴۷
فرآورده‌های عطرسازی	۲،۹۶۵
کفش	۲،۸۸۷
محصولات لبنی، تخم‌مرغ و عسل	۲،۸۷۳
نوشیدنی	۲،۸۲۹
میلان، تشک و ملحفه	۲،۷۹۰
کاغذ و مقوا	۲،۳۰۶
سنگ معدن	۱،۹۴۶
اسباب‌بازی	۱،۹۱۰

«قانون معاهده اساس روابط متقابل و اصول همکاری بین ایران و روسیه» در ۲۱ ماده تصویب شد و با وجود حرف‌های خوبی که در آن زده شده بود، تا کنون روابط اقتصادی ایران و روسیه بدون توجه و بی‌جان مانده است. مسکو و تهران به‌طور دائم قصد خود را برای توسعه همکاری‌های اقتصادی اعلام کرده‌اند اما در واقعیت گردش تجارت دوجانبه در سطح متوسط است، به‌طوری‌که سهم ایران در تجارت خارجی روسیه در سال ۲۰۲۱ تنها ۰/۲ درصد بود و ایران در فهرست شرکای تجاری خارجی روسیه در رتبه ۴۹ قرار گرفت. در اهمیت گسترش روابط تجاری ایران و روسیه همین قدر کافی است بدانیم از ظرفیت بالقوه ۱۲ میلیارد دلاری برای حضور کالاهای ایرانی در روسیه (براساس اعلام اتاق ایران و روسیه)، فقط ۴ درصد آن فعال است. از واردات ۱۰۰ میلیارد دلاری خدمات این کشور نیز، سهم ایران نزدیک صفر است.

پتانسیل صادراتی به روسیه در ۸ گروه کالا

همان‌طور که گفته شد، از واردات کلایی ۲۵۲ میلیارد دلاری روسیه، سهم ایران حدود ۰/۲ درصد و از واردات ۹۷ میلیارد دلاری خدمات این کشور نیز سهم ایران نزدیک به صفر است. این درحالی است که روسیه همسایه ایران بوده و باید بیش از این از ظرفیت‌های اقتصادی خود برای صادرات به آن استفاده می‌کردیم. روسیه در سال ۲۰۲۱ تنها ۵۰۴ میلیون دلار واردات از ایران داشته، این درحالی بوده که در این سال روابط تیرهای با کشور های اروپایی داشته و در عین حال مجموع واردات در بالاترین رقم تاریخی خود یعنی ۲۵۲ میلیارد دلار بوده است. فرصت‌های همکاری ایران و روسیه و کالاهایی که در صادرات آنها به روسیه دارای مزیت رقابتی هستیم، به این دو مورد تقسیم می‌شود: ۱- روسیه طی سال‌های اخیر به‌طور میانگین سالانه ۹۵ تا ۱۰۰ میلیارد دلار واردات خدمات داشته است. براساس آمارهای سازمان تجارت جهانی، حجم واردات خدمات روسیه در سال ۲۰۱۵ حدود ۸۷ میلیارد دلار بوده که این میزان تا سال ۲۰۱۹ به ۹۷ میلیارد و ۵۰۰ میلیون دلار رسیده است. طبق آمارهای WTO، از واردات ۹۷/۵ میلیارد دلاری خدمات روسیه، بیش از ۳۷ درصد آن مربوط به هزینه‌های سفر و گردشگری روس‌ها (حدود ۳۶ میلیارد دلار)، ۲۲ درصد مربوط به خدمات تجاری، ۱۷ درصد مربوط به حمل‌ونقل و لجستیک، حدود ۵ درصد مربوط به واردات خدمات فنی و مهندسی، ۴/۵ درصد مربوط به خرید خدمات رایانه‌ای و اطلاعاتی و مابقی مربوط به دیگر حوزه‌ها است. برای تصور درشتی این ارقام کافی است بگوییم روس‌ها درحالی سالانه بیش از ۳۶ میلیارد دلار صرف گردشگری خارجی (مسافرت تفریحی به کشورها) می‌کنند که کل درآمد ایران از گردشگری در سال‌های اخیر کمتر از ۱۰۰ میلیارد دلار بوده است، ۲- شناسایی پتانسیل های صادراتی ایران به کشور روسیه نیازمند شناسایی کالاهای وارداتی این کشور است. از میان ۲۴ گروه کلایی متفاوت که بر مبنای آمارهای مرکز تجارت بین‌المللی حدود ۸۰ درصد واردات روسیه را تشکیل می‌دهد، ایران در چند گروه کالا از مزیت خاص صادراتی برخوردار نبوده و در سال‌های اخیر صادرات زیادی در این گروه‌ها نداشته است. نوشیدنی، وسایل نقلیه (به‌خصوص هوایی)، ماشین‌آلات، محصولات دارویی،

مرتضی عبدالحسینی

خبرنگار

روسیه پهناترین کشور جهان است و در میان ۱۰ اقتصاد برتر دنیا قرار دارد. همکاری نظامی و سیاسی ایران و روسیه در برخی مسائل، راهبردی و موفق بوده؛ اما آنچه بیش از همه در حاشیه بوده، اقتصاد و مساله تجارت با این کشور است. این کشور بزرگ‌ترین تولیدکننده گاز و یکی از مهم‌ترین تولیدکنندگان نفت در جهان است که تا اینجا شباهت زیادی با ما دارد اما این موضوع فرصت بزرگ همکاری اقتصادی با روسیه را تحت‌تاثیر قرار نمی‌دهد. تا امروز، همه بحث‌ها درمورد روابط اقتصادی و سرمایه‌گذاری‌های چند میلیارد دلاری بین روسیه و ایران، ازجمله قراردادهای فرضی ۷۰ میلیارد دلاری مورد بحث در نشست کمیسیون مشترک در سپتامبر ۲۰۱۴، عملی نشده است. علاوه بر این از سال ۲۰۱۱، حجم تجارت بین دو کشور به‌طور مداوم سالانه بیش از ۳۰ درصد کاهش یافته و به‌جز مقطع کوتاه معمولاً حجم تجارت حدود ۱/۸ میلیارد دلار (حداق ۴ برابر کمتر از تجارت روسیه با مصر یا ترکیه) بوده است. صادرات روسیه به ایران عمدتاً شامل ماشین‌آلات، فولاد، واگن، چوب، روغن نباتی، ذرت، جو، گوشت قرمز بوده و واردات این کشور از ایران بیشتر شامل لبنیات، سبزیجات و میوه‌جات است. با این حال اما براساس آخرین داده‌های تجاری روسیه، سهم ایران از بازار ۲۵۲ میلیارد دلاری واردات در سال ۲۰۲۱ در روسیه تنها ۰/۲ درصد است و ایران چهل و نهمین شریک تجاری روسیه است. براساس اعلام اتاق بازرگانی از ظرفیت بالقوه ۱۲ میلیارد دلاری برای حضور کالاهای ایرانی در روسیه (براساس اعلام اتاق ایران و روسیه)، فقط ۴ درصد آن فعال است. از طرف دیگر بررسی «فرهیختگان» از اقلام عمده و گروه‌های کلایی وارداتی روسیه نشان می‌دهد که ۸ گروه کالا در لیست صادرات ما قرار دارد اما مقصد آن روسیه نبوده است. تجهیزات الکتریکی، میوه و آجیل، فولاد و آهن، لاستیک، مواد معدنی، کنش، محصولات لبنی، میلمان و تشک، گروه کالاهایی هستند که ایران با وجود داشتن پتانسیل صادراتی، این کالاها را به روسیه صادر نکرده است. مجموع واردات روسیه از این گروه کالا حدود ۵۰ میلیارد دلار بوده که ایران با وجود پتانسیل صادراتی آنها را به روسیه صادر نکرده است. مقامات سطوح مختلف دولت روسیه مرتب از ایران بازدید کرده‌اند (با برعکس)، اما تعداد موافقتنامه‌های سرمایه‌گذاری در مقیاس با ارزشی که بین این کشورها امضا شده، نزدیک صفر است، به همین دلیل حضور ابراهیم رئیسی در مسکو و دیدار و ولادیمیر پوتین، رئیس جمهور روسیه از اهمیت بالایی برخوردار است. طرفین هدف اصلی از این دیدار را فراهم کردن مقدمات همکاری‌های گسترده تجاری و اقتصادی خوانده‌اند. در این گزارش علاوه بر بررسی تاریخی رابطه اقتصادی ایران و روسیه به ۹ مانع گسترش همکاری‌های اقتصادی دو کشور نیز اشاره شده. امید است که اولین دیدار دوجانبه رئیسی و پوتین مقدمات تبدیل شدن اقتصاد به یک مساله راهبردی بین دو کشور را فراهم کند.

ظرفیت ۱۳ میلیارد دلاری برای کالاهای ایران در روسیه

تهران و مسکو الگوی موفقیت‌آمیزی از همکاری در زمینه نظامی را نشان داده‌اند اما در زمینه‌های سیاسی و بیشتر از آن اقتصادی تصویر همکاری‌های بین دو کشور متفاوت، متناقض و پراهم‌پایه بوده است. درواقع بسیاری از دستاوردهای تعامل ایران و روسیه با وجود همکاری‌های دوجانبه عمدتاً ماهیتی «موقعتی» و «گذرا» داشته است. در طول ۳۰ سال گذشته همکاری‌های تهران و مسکو بیشتر به واکنش‌های موزای تا حدی موفق به مشکلات نوظهور محدود بوده است، مانند جنگ داخلی تاجیکستان، مداخلات آمریکا و متحدانش در عراق، بهار عربی، بحران سوریه و یمن و... اما تعامل به‌موقع در بحران‌ها، مشارکت استراتژیک و بلندمدت در زمینه اقتصاد ایجاد نمی‌کند و تبدیل اقتصاد به یک مساله راهبردی بین تهران و مسکو تنها با وجود یک برنامه و مشارکت در اجرای آن است که محقق خواهد شد. در ۲۲ اسفند ۱۳۷۹

خبر

به گزارش خبرنگاری فارس، نشست «پایه‌های مالیاتی در بخش مسکن، آثار و اولویت‌ها» با حضور جمعی از استادان و صاحب‌نظران و فعالان این حوزه در سازمان امور مالیاتی کشور برگزار شد. این نشست هفتمین پیش‌نشست تخصصی از هشتمین همایش سالانه اقتصاد مقاومتی بود که در اول اسفند سال جاری با موضوع «مسکن؛ پیشران تولید» برگزار خواهد شد. در این نشست ابعاد، الزامات و مهم‌ترین مسائل مربوط به لزوم به‌کارگیری ابزارهای مالیاتی همچون مالیات بر عایدی سرمایه و مالیات بر خانه‌های خالی، به‌منظور تعادل بخشی به بازار مسکن مورد بررسی قرار گرفت و در آن، محمدرضا یزدی‌زاده، عضو سابق شورای راهبردی نظام مالیاتی کشور گفت: «در شرایطی هستیم که نماینده‌های مجلس براساس منافع شخصی خودشان قوانین را طوری بی‌اثر می‌کنند که با وضعیت خودشان همخوانی داشته باشد، حتی اگر برگردیم به قانون سال ۴۶، مالیات‌ها از قوانین کنونی ما پیشرفته‌تر است و در هر اصلاحی که انجام دادیم، بخشی از قانون را خراب کردیم. این اصلاحات ناهماهنگی در مواد ایجاد کرده و پیوستگی سیستمی مواد قانون را به‌هم زده است.»

وی افزود: «به‌طور مثال در قانون مالیات بر اجاره در سال ۱۳۶۶

قوانین مالیاتی مسکن به نفع ۱۰ درصد ثروتمند است

چهار ملک در قانون مالیات بر خانه‌های خالی را مطرح می‌کنند، گفت: «در نسخه قدیمی این قانون چنین معافیتی هابی مطرح نبوده است. به عبارت دیگر قانون باب میل کسانی نوشته شده که چهار خانه دارند، نه کسانی که برای یک اتاق محتاجند. اگر فردی یک خانه برای استفاده در تعطیلات دارد نیز باید مالیات‌ش را بدهد، چون در حال انتفاع از آن است. باید نرخ این مالیات چنان بالا باشد که بازدارندگی و تغییر رفتار ایجاد کند. ایجاد معافیت هادر متن قانون به‌معنای حقانیت بخشی به فعالیت‌های غیرمولد است که دیگر نمی‌شود جلوی آن را گرفت.»

وی ادامه داد: «اگر مالیات بر خانه‌های خالی تا امروز اجرا نشده، به این دلیل است که زیر را اشتباه گذاشته‌ایم باید مبنای اخذ این مالیات اطلاعات اعلامی باشد و اگر اطلاعات به‌صورت خوداظهاری اعلام نشده باشد، خودبه‌خود خانه خالی محسوب می‌شود اما تا زمانی که معافیت‌های بی‌ضابطه وجود دارد، این مالیات به نتیجه‌ای منجر نمی‌شود.»

به گفته وی در مالیات بر عایدی سرمایه سه معافیت بیشتر نمی‌توان اعلام کرد که عبارتند از معافیت ملک محل سکونت اصلی که ویژگی تعطیلاتی نداشته باشد و واقعا اصلی باشد. متر اژ این ملک هم باید سقف روشنی داشته باشد و اگر مساحت آن بیش از مقدار معینی باشد، باز هم باید مشمول مالیات باشد؛ چرا که افزایش سقف مساحت محل سکونت موجب تغییر الگوی مسکن می‌شود. معافیت دوم ملک اجاره‌ای یا اجاره‌داری است و معافیت سوم اراضی دایر کشاورزی است. هیچ معافیتی دیگری را در عایدی سرمایه نمی‌توان متصور شد و گر نه اثرگذاری چنین مالیاتی را نابود کرده‌ایم.

یزدی‌زاده ضمن اشاره به افزایش بیش از سه‌برابری قیمت ملک و ارز در مقایسه با تورم عمومی در طول پنج‌دهه اخیر گفت: «این مساله نشان می‌دهد معاملات روی این دو کالا عمدتاً سوداگرای بوده است. در حال حاضر سود بالا و تضمینی سوداگری مسکن معاف از مالیات است، درحالی که تولید که سود بالا و نقدشوندگی ندارد باید مالیات بپردازد. با این حال

عده‌ای مدعی هستند افزایش قیمت مسکن به دلیل تورم بوده و نباید از آن مالیات گرفت، درحالی که تورم بخش مسکن که خود ناشی از سوداگری است، چندین برابر تورم سایر بخش‌ها بوده است.»

وی افزود: «تمام قوانین ما به نفع ۱۰ درصد بهره‌مندتر جامعه نوشته شده است. در حال حاضر نرخ سرمایه‌گذاری منفی است و حتی اگر قصد نداریم سرمایه‌های موجود در بخش غیرمولد را به بخش مولد ببریم، دست کم باید تلاش کنیم، سرمایه‌ها از بخش مولد خارج نشود و برای این کار وضع مالیات بر سوداگری ضروری است.»

عضو سابق شورای راهبردی نظام مالیاتی کشور در پایان گفت: «فرآیند اجرای قانون‌های مالیاتی اصلاً نباید برعهده سازمان امور مالیاتی یا وزارت راه باشد و باید به‌نحوی باشد که خود مودیان یا خوداظهاری اموال خود را ابراز کنند و در غیر این صورت با جریمه‌های بالاتری مواجه شوند. ۹۰ درصد ناآرامی سازمان امور مالیاتی به دلیل مشکلات بیرون سازمان است. نظام مالیاتی باید جامعه هدف اصلی مالیات را ابتدا شناسایی و با رازسان خود را روی همین جامعه هدف متمرکز کند.»